

סמל פנט יאיר

2053478

בן פסיה ויחזקאל

נולד ב- ו' טבת תש"י 26.12.1949

התגייס לצה"ל באוגוסט 1968

שרת בגדוד "אריות הגולן" (17)

נפל ב- ל' אב תש"ל 1.9.1970

בפעולה מבצעית בדרום לבנון.

פנט, יאיר

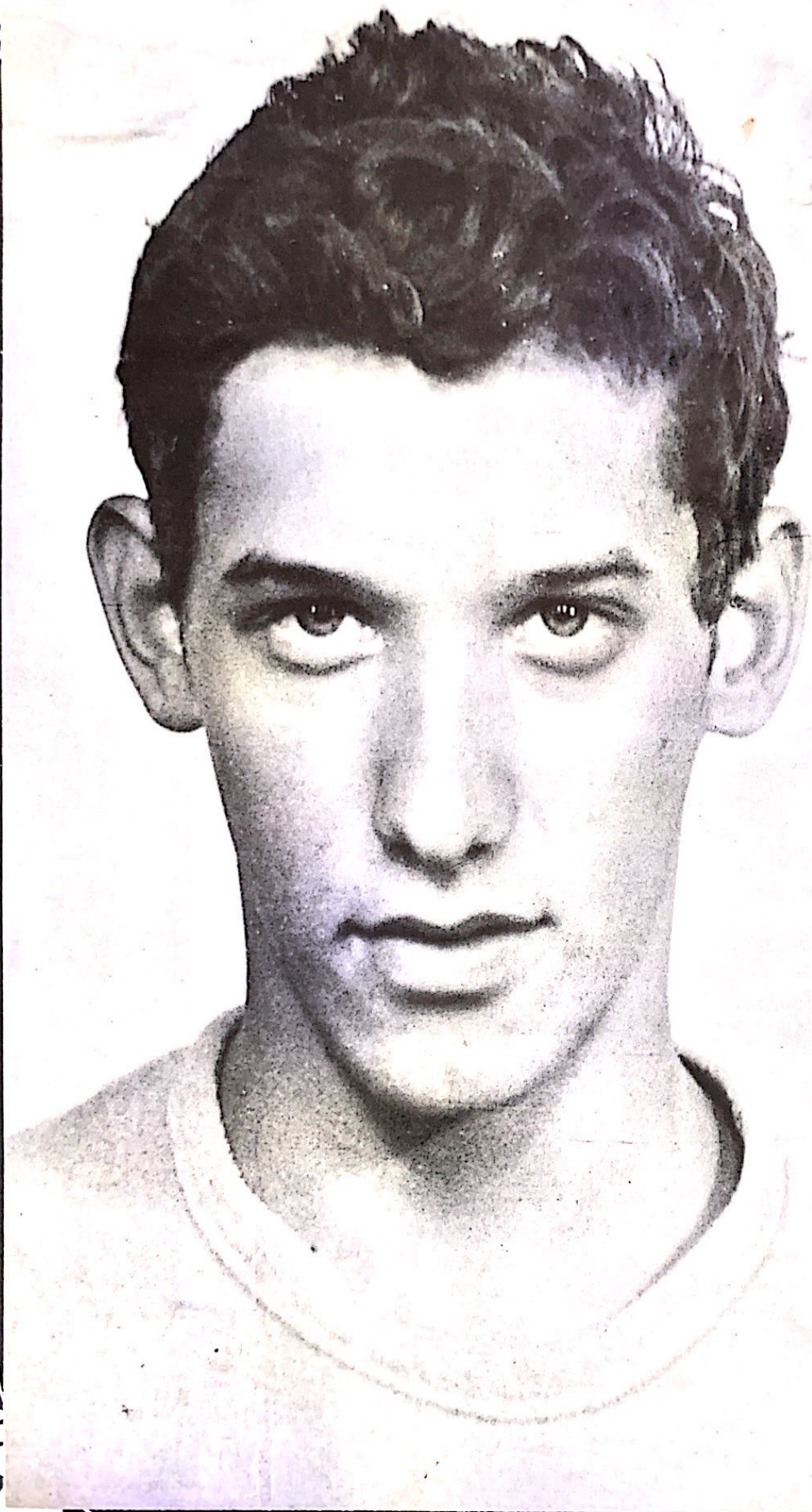
בן יחזקאל ופסיה. נולד ביזם ו' בטבת ה'ש"י (26.12.1940) בקריית טבעון. מקטנתו היה ילד פד שגמח. הוא למד בבית-הספר היסודי "רימונים" ובמנחה האר- מניסטית בבית-הספר התיכון על שם גרינברג - שניהם בקריית טבעון. היה חבר תנועת "הנוער העובד" מנעוריו ועד לגיוסו לצה"ל. הוא אהב במיוחד לאסוף תפצצים שונים כגון: סימני דרגות, אותות וסמלים של חטיבות, תרמילים ריקים של כדורי רובה ותרמילי תותחי הסנקים של אותם חימים, ואמנם היה לו אוסף נדיר. בן הקדיש זמן גם לאיסוף בולים ולק- ליעה למטרה. הוא אהב גם מוסיקה ואוסף התקליטים שלו הכיל הרבה פזמונים מודרניים, שהיה יושב ומאזין להם. כן היה חובב צילום ומצלמתו ליוותה אותו בכל דרכיו, בתנועה, בסיורים ובטיולים הרבים. בעזבונו גמזאו מאות תמונות ושקופיות מכל התקופות, מסודרות באלבומים ובמחשניות של שקופיות. מגיל חשע התחיל לקרוא כשבעונים "במחנה", "במחנה נח"ל", "במחנה גז"ע" וכדומה. הוא הרבה גם לקרוא ספרים על נושאים רציניים ביותר, אהבה מיוחדת אהב את ידיעת הארץ והיה מן היחידים בין חבריו בתנועה שלא החסיר אף טיול או סדר. שאורגן על-ידי התנועה, או על-ידי חבריו. לכן הכיר כל ואדי חכר כל דרך ושביל שעבר במסעותיו הרבים. הוא היה מצטרף אל אביו ברוב האירועים הצבאיים שבהם אסתר היה לשחק בני משפחה (כגון מצעדים צבאיים, מסדרי עזירות כנעיים, סיום קורסי קצינים, מפגנים וכדומה), והתמצא היטב בכל הכרוך בכך. מורו בבית-הספר העיד עליו כי יאיר לא למד בצורה מקובלת לפני מבחן ולמען הציון הוא התפק בהצלחה במבחן ללא ציון גבוה במיוחד, אך עניינו בלימוד היה אמיתי. הוא קרא הרבה והבין את הקשרים ההיסטוריים-האנושיים בין העמים ובין האישים השונים. כנראה שהשתיקה ובידיו הזמן בבית בקריאה אינטנסיבית יצרו בשבילו מין ארץ אוטונומית ושטח משלו. הוא הרבה גם להתעניין בתחום הפוליטי והמפלגתי של המדינה, בגיל צעיר למדי כבר קבע את דעותיו והשתתף בויכוחים, שהיו חלק מהחור בארוחות משפחתיות. עקב התעניינותו בכל הנעשה בארץ בשטח התברר, הכלכלי והפוליטי ועקב הרבותו לקרוא בנושאים אלה היה לבעל ידע ודעה מבוססת. מטבעו

היה שקט ודבריו נאמרו תמיד ביישוב הדעת. הוא לא היה עקשן ואפשר היה לשכנעו בדבריו הגיון. נעים היה להימצא בחברתו וחבריו אהבו אותו. כי לא נסד איבה לאיש ולא שמר בלבו כעס או רוגז. יאיר היה נער מסודר להפליא. הפתקים הימנים שלו מימי לימודיו בבית-הספר נשמרו אצלו בסדר כרונולוגי ולפי נושאים. הוא היה טוב לב ואהב לעזור לחבריו ולהוריו ותמיד סייע בחיפוש קטנים בבית. תודשים אחדים לפני גיוסו עזב את הגרעין שהיה חבר בו ועם חבריו יצא לכל המהגות, לימי העבודה במשקים ולשם התערות. בשיתח חברים הסכיר את סיבת עזיבתו: "גדלתי יחד אתכם בטבעון ולא חסר לי מאומה. אם אצא אתכם לצבא, לנח"ל, אמשיך להיות באותה תממה במסגרת הצבא. אך ברצוני להכיר את ישראל, את ישראל השנייה. לכן האלטתי לעזוב את הגרעין".

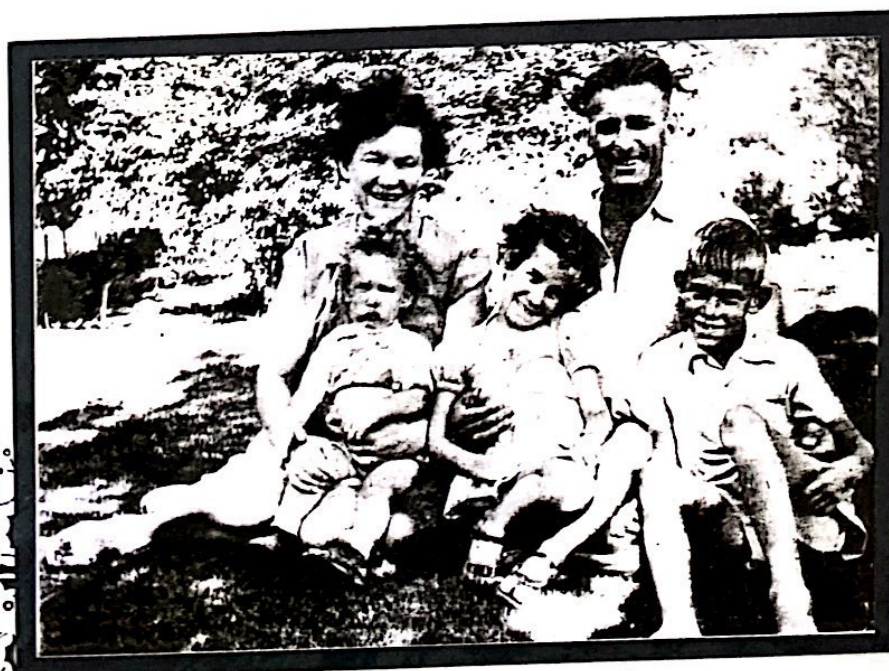
יאיר גויס לצה"ל באוגוסט 1968 והתייצב למבחני-טיס, אולם בגלל ליקוי בעינו נמסל. הוא הוצב לחיל הצנחנים ולא היה גבול לאשרו. אולם פעם בשעת דיצה נקדע שריד רגלו, והוא נאלץ להפסיק את האימונים ולהמתין למחזור טירוני הצנ- חנים הבא. אבל הוא לא רצה להמתין, ביקש לחזור לקלט ושם התגבר ל"גולני". שם (לפי שסיפר אחרי כן) לא נתגלה בו כל מגבלה פיזית וללא קשיים התאמן יחד עם כל החיילים. כך שירת שנתיים ימים בלי להתלונן וכלי לדבר על עייפות ומאמץ פיזי. להיפך, מאז גיוסו התחשל גופו והוא התחסן הוא רצה להגיע למעמד לא בזכות אבות, כי אם בזכות עצמו. הוא לא רצה שידעו בצבא שהוא בנו של קצין בכיר ולא רצה להתבלט ולהתהדר בכך. הוא אהב מאוד את משפחתו ואת ביתו, בשעה שאביו חלה ואוספו בבית-החולים במשך שבועות מספר הרבה לבקר אצלו וביקוריו היו לו מקור עידוד ושמחה ובה בשעה היה תומך באמו ועוזר לה. ביזם 1/ באב תש"ל (1.9.1970). נפל בפעולה מבצעית בגבול חלבנון. הרבא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בחיפה.

לאחר נפילתו הוציאו ההורים ספר הנושא את השם "יאיר" ובו משיחות חברים עליו ומכתביו; מתרומת מר' אלישר ניתנו בשנת 1970 - 1971 שתי מלגות לימודים על-שמו לשני סטודנטים מחוטרי אמצעים; כן נקבעה פילה באולם הול- צאות של בית-הספר התיכון על שם גרינברג לזכר שלושה נציגיו בית-הספר שנפלו במלחמת ששת הימים ולאחריה, ויאיר אחד מהם.

תמונות ילדות

מתוך מכתביו

4.9.68

למיכל שלום

הזמן העומד לרשותי לכתוב לך הוא מועט. כעת קרוב לחצות ואני כותב מבטבים ע"ה זמן השינה שלי.

אני כותב לך מהשדה. אני נמצא בסדרה אי-שם בארץ. התחלתי מזלי והבנינו אותי למחלקה טובה שבה יש חבר'ה טובים יחסית (הגב אמנון אבידור נמצא איתי באותה מחלקה). האימונים פה לא מפריעים אבל שמלאים את רוב שעות היום ו... הלילה.

בקיצור, אני די מבסוט מהמצב. האוכל פה הוא די טוב (יחסית לצבא) ואפשר לסבול אותו. אני מקווה שאת מבלה היטב בסבועון המשקממה ובחזר העסוקה (שאת בודדאי מחפשת) אני מציע לך לכתוב קצת מכתבים, בין השאר לי.

עלי לסיים. העיניים נעצמות.

להתראות

דאגל

יום שבת, 2.11.68

לאבא ואמא שלום.

כפי שהבטחתי אני כותב לכם מסיני. אני נמצא פה בלב המדבר ומנסה לנצל את מנוחת השבת כמה שאפשר יותר.

מאז שהגענו הנח עוד לא התחלנו לעבוד, וזאת מסיבות שונות שלא אזכיר פה. מזג האוויר פה חמים ויבש. מסביב הכל חול, ואני מנצל את המצלמה שלי להנצחת חנוף שהוא יפה מאד.

כאן אשאר עד ה-14 לחודש, תוך כדי תקווה לחופשה ב-15 לחודש.

הנסיעה לכאן נמשכה יום וחצי וחיתח כעין טיול מאורגן של "אגד טורס". עברנו את כל סיני וזאת איתה חוויה מעניינת.

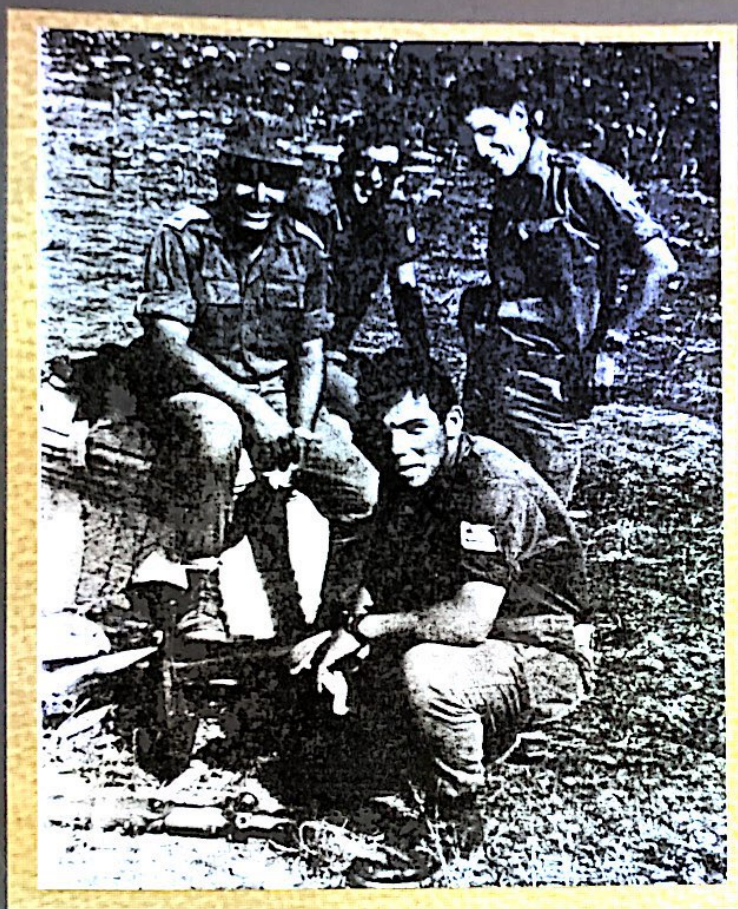
דאגל

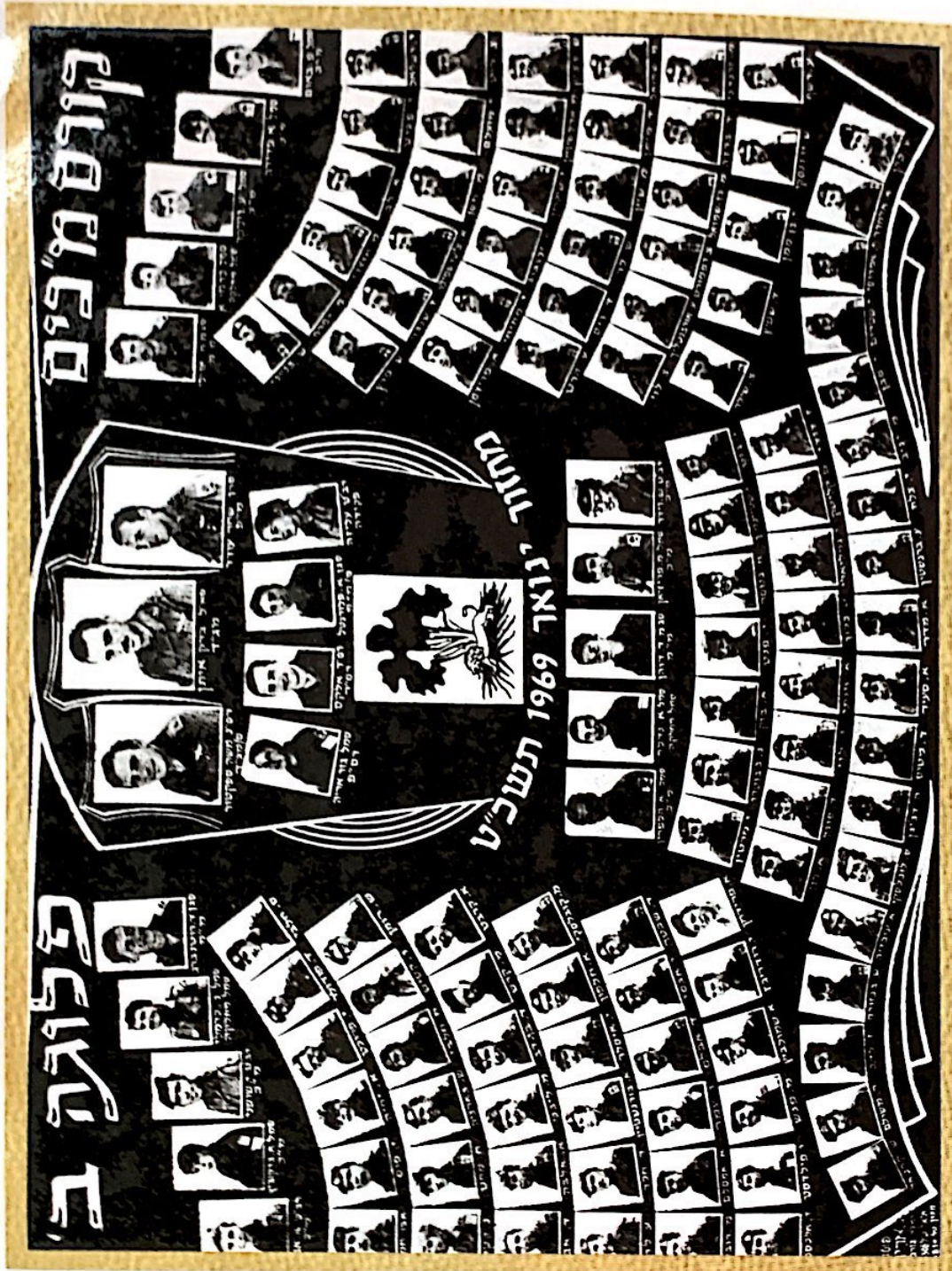
וְאֵל יִצְחָק לֵאמֹר אֲבֹתֵינוּ אֵת מַחְבֵּר
 הַיָּמִים וְהַיָּמִים עֹסֵק אֲנִי בְּיָמֵינוּ הַשְּׂמִינִי
 אֵלַי לִמְנוּחָה בְּשָׁנָה וְהַפְּעִילֵנוּ כִּי הָיָה צָרָה
 דְּחֹסֶה אֵלַי לִכְפֹּר עִם טוֹבִים אֲפֹתֵינוּ
 אֵת הַבֵּית (סִלְחָה) עִם
 סִדְרֵי הַדָּגִר הַמְּבֹרָכִים כִּי טִבְאֵל
 לְהִילֵךְ לְכַתְּבָנוּ עִי וְאֵלַי הַיָּמִים אֵת
 הַמִּבְתֵּם אֵל הַחֵדִּינָה שֶׁלְּמִתָּה אֲבֹתֵינוּ
 יִצְחָק הַמִּלֵּךְ הַיָּמִים אֵת
 אֵלֵינוּ הַכֹּהֵן קְשָׁרָה / מִכָּל הַבְּחִינִים וְהַקְּוָה
 לְהַגִּיעַ הַבֵּיתָה בְּשָׁנָה בְּעֵצָה לְכַתְּבָנוּ
 כִּמְנוּ מִהַ נְשָׁאֵל בְּבֵית מִהַ נְשָׁאֵל
 אֲבֹתֵינוּ וְאֵת אֲמֵנוּ מִבְּחִינֵי אֲבֹתֵינוּ הָיָה
 עֹסֵק אֲנִי לְכַתְּבָנוּ מִהַ נְשָׁאֵל הַחֲתֻמָּה
 וְהַחֲתֻמָּה מִהַ נְשָׁאֵל אֲמֵנוּ צִיָּה *
 אֲבֹתֵינוּ עִי אֲנִי מִהַ נְשָׁאֵל אֲמֵנוּ
 לְכַתְּבָנוּ בְּקִרְבֵּנוּ
 יִצְחָק

מחיי
הצבא

כותבים לזכרו

זיכרון

אלהינו תקוה
 יצאנו כי זא משנה
 נראה הנאה מנה
 זה כללן אק יאור
 נקטל האור
 לא מה?
 רבים הנעדים הנלפאם בקרה
 אק אנה אחיל רינת
 אחיל אק
 האקנה אונק סטק
 הוסיים נלכדו
 כי זאת אונק נלכדו
 אק הנלכד
 היום אק
 נכס נשאלו
 איך מורכבים אקמים
 הם מלכדים
 ומורכבים נכ שכל
 איהנו נלכד יאור
 נלכד אק
 האקנה אק
 אק אק

מילד דומ

ניצב אל מול הבלוק הריק
דסי נליון ניר לבן
קולמוס שמהסס לפתוח ת' שורה
- אי דמוחק יכתוב כאן
מה קו יציב במעצבה
תמונות מאלבומים
טיולי תנועה
אבק דרכים פסענו אז ביחד
פוזת של צלום קופאת לה עמומה
חייכנו אז יאיר
היינו כה בוטחים
נעלנו לרגלינו נעליים צבאיות
כיסה אז את כתפיק מעיל חאקי
כפיות עליזות סבו צווארינו
היינו כה בוטחים...
- הלכת מאיתנו.
אנחנו לגרעין
- אתה אל הצבא

אנחנו שירונות
הנה אתה מ"כ
- הלכת מאיתנו...
אנחנו כבר בקודש
אתה כובש חיוך...
- חיוך של עבר גבול...
היינו כה בוטחים
המשכנו בצבא כמשעולים עזנים
בנעליים צבאיות דמרחקים דבים
הנעורים שבנו פעמו מן העשן
גבעות רבות זעזענו נגדה במ...
היינו כה בוטחים
- חשים מצע הנשק
צונן קר ומחריש
לזהט רותח מאדים
למגע לחצת הרגע

הלכת מאיתנו
הלכת לתמיד
היינו כה בוטחים.

זאיר יעקובוביץ.

ברצוני לחלוח על הכתב מספר מילים לזכרו של בנכם, סמל יאיר ז"ל, אשר נפל בהיותו ממקד ביחידתי ותוך כדי פעולה אשר עליה מיקדתי אשתי.

יאיר היה דוגמא של מסקר, חבר ולוחם אשר ביצע את תפקידיו הקשים והמגוונים בצורה הטובה, הרצינית והיעילה ביותר.

השקט הנפשי שלו, המקצועיות והמחשבה שהשקיע, היו דוגמא חן לחניכיו והן למפקדיו כיצד צריך מסקר לנהוג.

הוא השתתף עימי במספר פעולות ובכילן מעל כהלכה וביצע תפקידיו בצורה יעילה ומסורה.

יאיר נפל בזמן פעילות מבצעית מעבר לגבול בליל 1 בספטמבר 70, בחושי לעזרת קבוצת חיילים אשר נתקלה בחתונות אויב.

אין במילים תחובנות להקל מטבלכם ומאבלכם, אך תקוותי שטבלכם יקטן במקצת בידעכם שאנו חבריו לגשק נזכרתו תמיד כדוגמא ומופת למסקר, חבר וחייל.

שלכם
מרא אלעמי

אברהם בן יוסף

ישנה חיה שבתן עקב לו נחשו אור
בביתו, יאמר לו חיה אדם - חיה
אדם חיה אדם - חיה אדם.

אלהים, וביני, קח - תושיה במלכה
דשמן - מי היה שם,

אין אספיריט אין שוין אונזער
אין אספיריט אין שוין אונזער
אין אספיריט אין שוין אונזער
אין אספיריט אין שוין אונזער

rate change f_0 and f_1
; mean

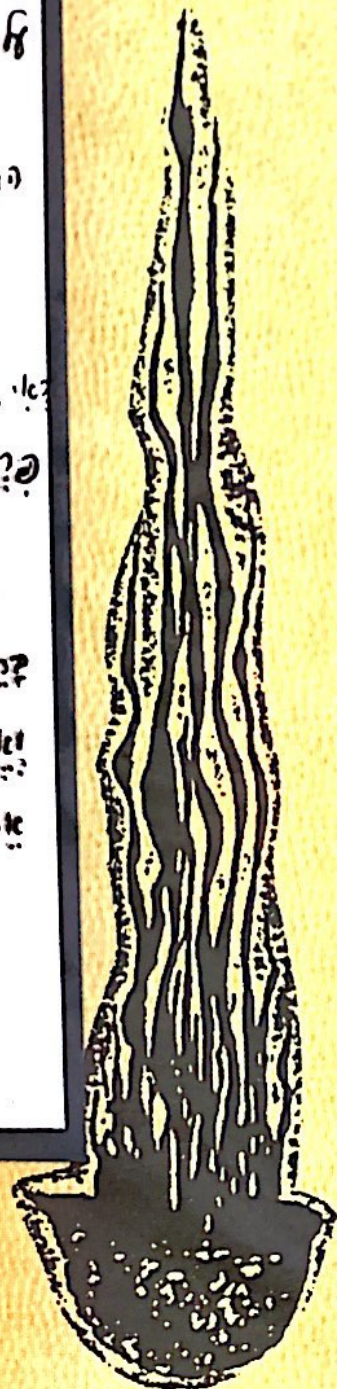
2

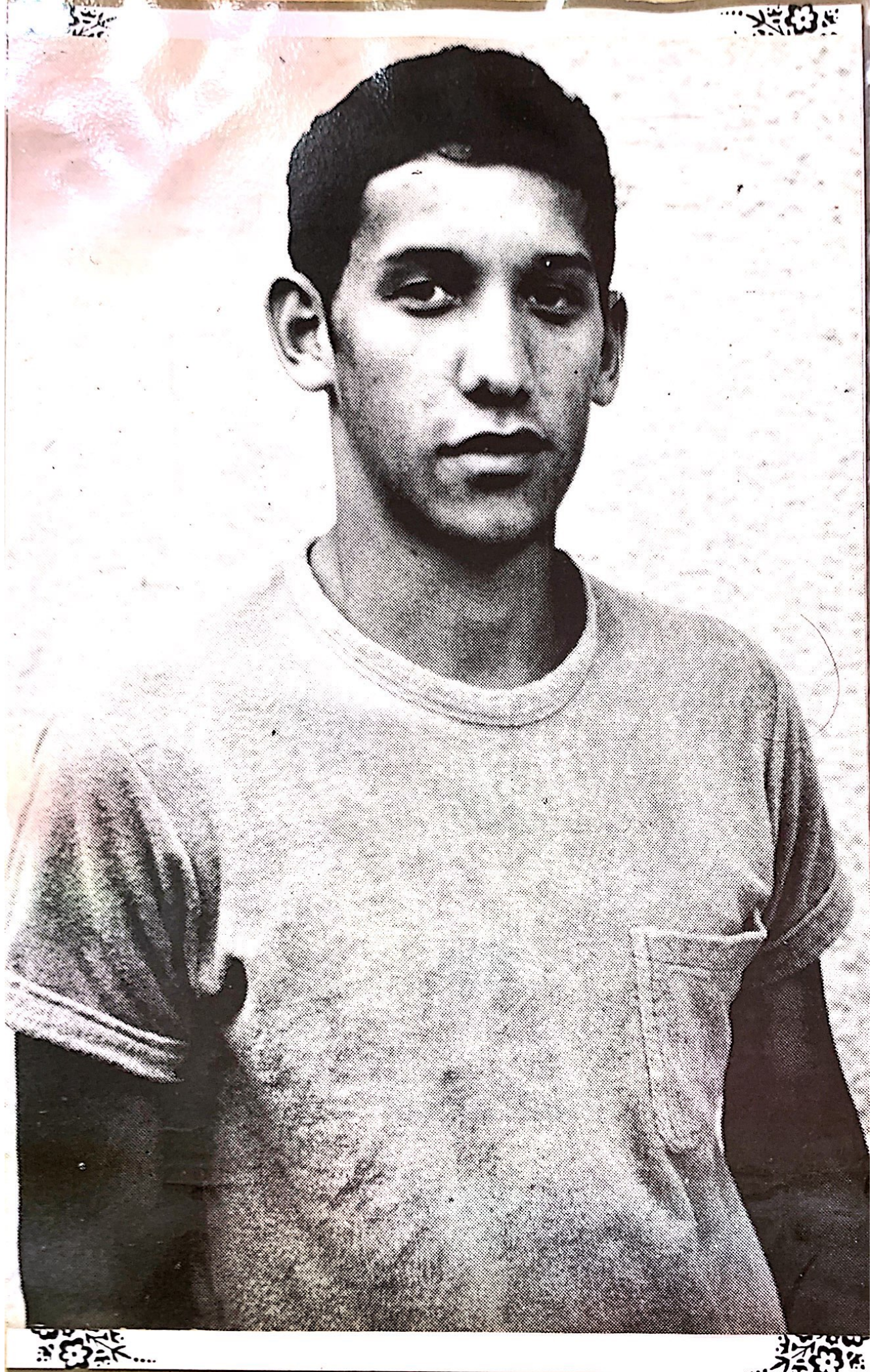
1. התאחדות העובדים - ארגון העובדים הראשון, שהוקם ב-1909, ונחשב לאחד הארגונים החשובים ביותר בתנועת העבודה.

פה ידוע
 שכל
 הנהגה
 שיש לה
 ענין
 וכו'

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ।

יפליג 3111

ימימה אביר-טשרנוביץ

האלבום

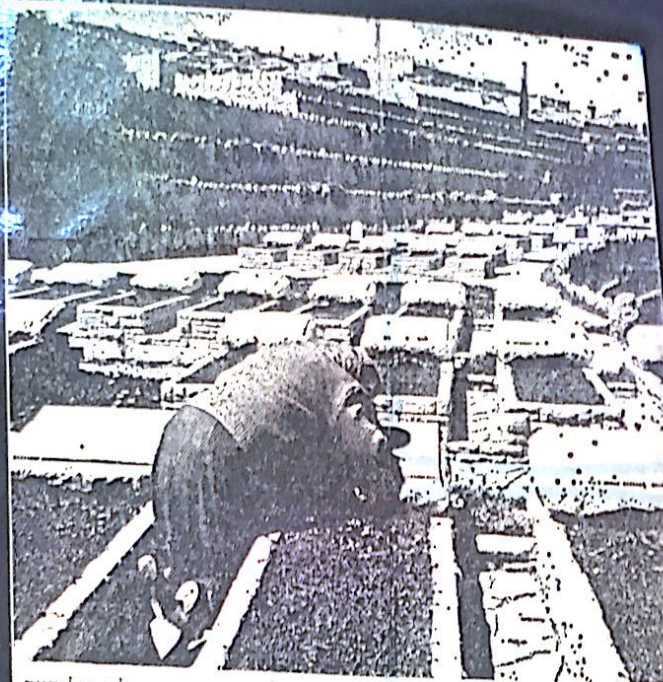
מחוץ לתחום מושבו — וגם אם הנך נע בכבישי הארץ, משולים הישראלים לצבים מסוגרים בקרב סביבתם הצרה. הנך נפגש עם הילדים, הנכדים, המשפחה והידידים הגרים לא הרחק ממך. ועל-כן זה זמן רב שלא ראיתם ועתה נראתה לי מצומקת, מכורבלת בחוך הכורסא הגדולה. דומה היה עלי שאין היא רואה את הנעשה סביבה, אין היא מבחינה בדמויות הנעות בחדר, שכנות הטורחות במטבח ומנסות בעזרה שהן מגישות, להקל במשהו על הכאב העמוק — ועם כל סיפלוון קפה שהן מגישות למשפחה האבלה, דומה עליהן שהן עוזרות לגבור על הכאב. אך היא, האם, יושבת בתוך הכורסה ולא ראתה את הדמויות סביבה ונדמה היה לי שעוד מעט קט היא תשקע עמוק בכורסה — ושוב לא יראוה.

לפניה, על השולחן הנמוך היה מונח האלבום. אלבום תמונות רגיל שכל תמונה מודבקת בו בזוויות שנעקרות על נקלה. הושיטה ידה אל האלבום ונתנה אותו בידי, "הנה", אמרה כמלי חשת, "הנה מה שנשאר — הסתכלי בדרך חייו, תראי, הביטי". יושבת על ידה, על שרפרף נמוך כשחומות האנשים סביב חוצצת בינו ובין הנוף של ערב שבת אשר חפץ לפרוץ מבעד לחלון, והחילותי מדפדת בין הדפים דמות אס צעירה מרימה תינוקה כלפי מעלה, אושר אמהי קורן מתוך ה תמונה ותמיהה ופליאה גישה אליך ממבט העיניים. תינוק יפה, ראש מלא תלתלים, עומד בלול-הילדים כשהוא מחייך בשתי שיניים קידמיות. חגיגה פורים בגן הילדים וילד מחופש לליצן בעל פעמונים מצטלצלים, מביט אליך טיולי בית הספר; קבוצות ילדים מצטלמים בנוף פראי כשמישהו משיב שתי אצבעות ומרכיב קרנים על ראש חברו, תנועת נוער, סלעי ישימון ור געלים כבדות, בוציות מטפסות על המכוניות. דרכו של נער בארץ הזאת דרך בן של מפקד ב"הגנה", בצה"ל דרכו של נער הגדל במשפחה שכולה כולה על דורותיה השונים, נתונה ב בעיות בטחון. יד מהססת על כתפה של נערה עטופת כפיה, ראש שמוט אחורי גית וורמי מים קולחים אל גרון צמא

ט אט החלה השבת יורדת על השכונה ה' מסתתרת בין עצי ה' אורן. ילדות רחוצות למשעי, קיפצו על חבל כשהן סופרות את הקפיצות במנגינה מסורתית שכנראה עוברת מדור לדור. בצדי הכביש ניצבו גברים בגופיות כשהם ממרקים את המכוניות ומתיזים עליהן סילוני מים.

אי-שם נשמע קול רכב מאחר הביתה כשבעליו עמוס קניות של הרגע האחרון. עוד מעט קט וישבת מלכתא חדר על השכונה היפה המצטנפת בשיפולי הרי הכרמל. המכונית שבה נסענו התפתלה בין רחובות מעוקלים ואנו חיפשנו את הכתובת בין שמות הרחובות הנקראים על שם צמחים ופרחים. "זה שם" אמרה ילדה קטנה כשהיא מפסיקה את משחקת ונושאת אלינו עינים מרצינות ואצבעה נשארת תלויה באויר. "זה שם, ברחוב השלישי" אמר נער כשהוא מלווה אותנו במבט בוגר. דומה: האבל שירד על השכונה נשאר תלוי באויר כעננה כבדה הרובצת על פני השמים. הגענו לבית האבלים לאחר שקראנו את המודעה בעתון והלב סרב להאמין, וכמו תמיד שעה שנעקר אדם מבני סביבתך הקרובה, חיפשנו בהודעה סימוכים שטעות היא זו — ולא בנו של ידידנו הוא שנפל בקרב, לא אותו ילד שהכרנו כל חייו, לא אותו נער, בן של חברים אשר יחדיו הוספנו חרישי קמטים על הפנים, קמט אחר קמט ושער שיבה שנצטרף אחד למשנהו. אך הכתובת, השם, השכונה, הכל היה מדויק עד כדי אכזריות — ועתה היינו בדרכנו לשם, לבקר את המשפחה, לישב עם הידידים — ולידום. מסביב לבית נצטופפו כמה אנשים, היו אלו ידידים אשר מהרו הביתה, עם בוא השבת.

הדלת היתה פתוחה ונכנסנו בלא להודיע על בואנו. חדר גדול, כסאות מסביב, ועליהם ישבו הידידים. חדר בבית אבלים אשר במרכזה ישבה היא, האם. זה זמן רב שלא ראיתם. קצב החיים בארץ הזאת אינו משאיר לו לאדם פנאי לראות ידידים הגרים

היה עליה שאת כאבה שלה, של האם, הטמינה עמוק עמוק על מנת לתת מקום לכאב הצורב של החיים הרעים. הן הוא עמד להשתחרר בעוד כמה שבועות. ואני לחומי חשתי שעוד מעט ואשתחרר גם אני מהחרדה בלבד ואפרד לזמן מה ממנו" היצי ועם גישלחו לעבר טרנויסטור שחור שהיה מונח על השולחן וניכר היה בו שגם עתה, תוך הכאב העמוק, לא פסק מהשמיע חדשות על הנעשה בארץ.

בוה אחר זה נסגרו דפי האלבום. ואז, בתנועה נימנעת פתחה האם את הדף האחרון

„וזהי התמונה האחרונה. בשבת ש' עברה היה בבית בחופשה — ואבא צילם אותו. הגה כולנו, כאן, ליד הבית, אך הוא זו בשעת הצלום ותוי פניו אינם ברורים“.

העינים נצמדו לתמונה כאלו חיפשו בפנים עוד קו, עוד קו שלא תפסה המצלמה. הרימה את התמונה ונשאה אותה קרוב יותר אל עיניה. אין זאת כי קיוחה לראות את הדמות בבהירות גדולה יותר.

דממה כבדה ירדה על החדר. חומת האדם סביב אף היא שתקה. השבת החלה יורדת על השכונה המוריקה ושלווה עמוקה חדרה בין עפאי העצים שנעו אט אט כבעד לחלון. האם הרימה עיניה לעבר החלון ועתה הרגישה ביתר שאת בשבת הקרבה ובאה — ואז, כמדברת לעצמה, לחשה דבריה ובסיומם דומה כי זעקה את אשר אמרה: „השבת הראשונה בלעדיו“.

ורק אז פרצו הדמעות מעיניה.

כל תמונה שופעת חיים, עליצות, זקוות ודומה היה עלי שאני שומעת את הקולות הבוקעים מתוך התמונות המודבקות בדפי האלבום שצבעו חום, בצבע רגבי האדמה הזאת. „תראי את פניו“ מלחשות שפתי האם, „יפה הוא, יפה כל כך“.

בלשון הווה אמרה זאת, בלא להשיג זמש במלה הצורבת של עבר והעינים נצמדו לדמות במדי צבא, דמות תמירה, חייכנית ניצבת במסדר צבאי עטוף דגלים. „תמיד היה מטלפן הביתה, במשך כל ימי שרותו בצבא, הירבה לטלפן. אמא, מה נשמע? אצלי? הכל בסדר גמור. אבוא לשבת. לרגילה. כן, לשבת“ ופתע נשאה עינים לעבר החלון כאלו רק הרגע הרגישה שערב שבת היום, הסתכלה באנשים, בחדר, ושוב נצמד מבטה באלבום. אמא, הכיני את עוגת השבת. את וודעת, זו עם הקרם והשאירי משהו לליקוק, כן, לליקוק“.

בפעם הראשונה עלתה מין בת צחוק על פניה. „היה בא וכן, במדי צבא, היה מלקק מתוך הקערה את שרידי השוקולד. מאז היוותו ילד אהב ללקק וגם במדי צבא המשיך במנהגו זה. את זוכרת? — ו- שאלה זו היתה מופנית לנערה שלפני נציבה על ידנו. רוח, תמירה, לבושה בכנסים הדוקים, הסתכלה בנו בעיני איילה נפתרת. רק עתה הבחנתי בה מהלכת בין האורחים טורחת ומגישה בסאות ומשוחחת בקול חרישי עם באי הבית. „הנערה“ לחשה האם כשהיא שמה ידה בין דפי האלבום כאדם אשר הפסיקוהו באמצע קריאתו, „עמדו להנשא. מגיל הגן הם חברים. כשהיו בני שש הודיעו לי שהם עומדים להתחתן. הנערה שלו. חמודה. אהב אותה כל כך. ולא הפסיקו לבנות את הקן. לא הפסיקו“ עיניה נצמדו לדמות הנערה באהבה וחמלה וברגע זה דומה

קורות חיים

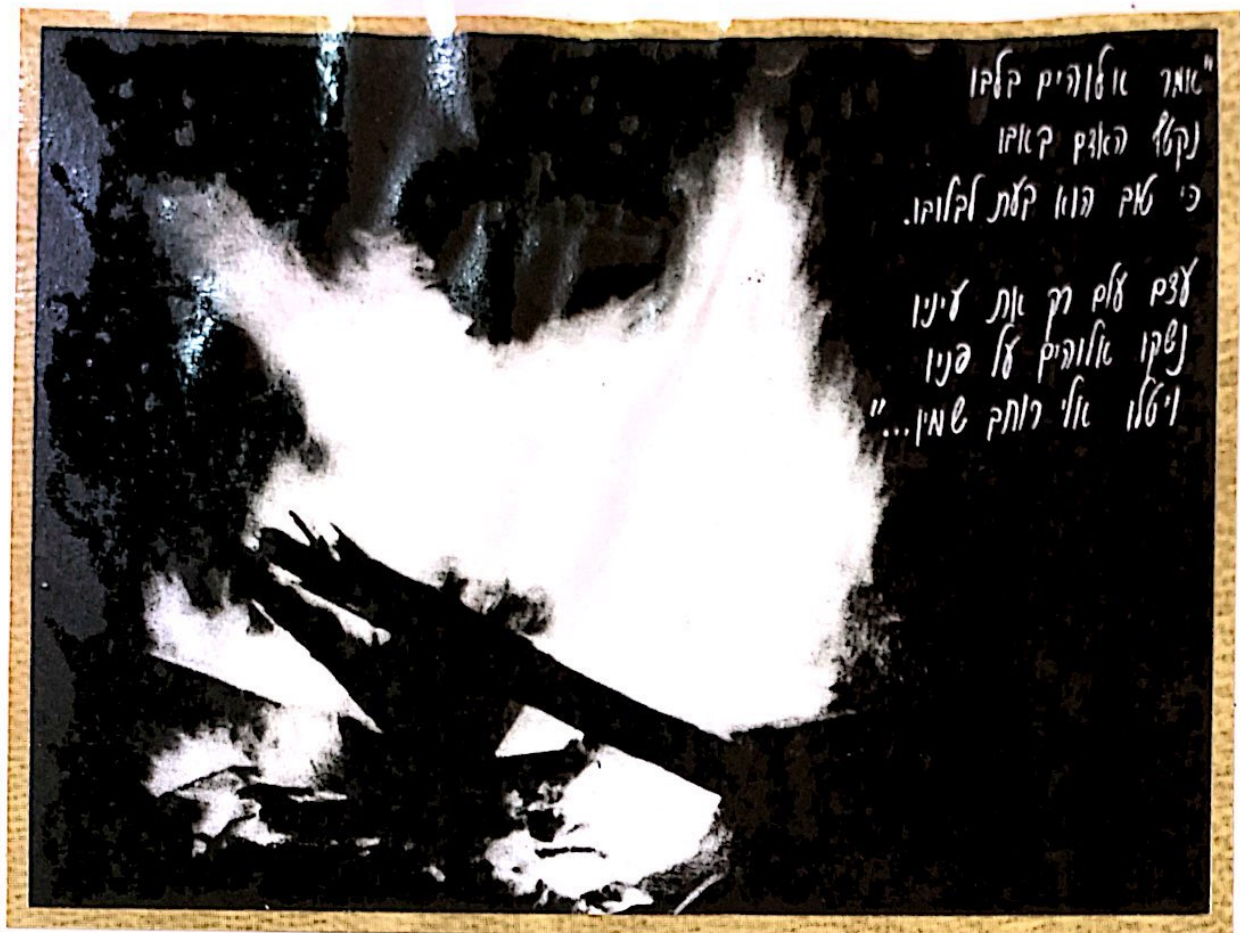
בן יחזקאל ופסיה. נולד ביום ו' בטבת תש"י (26.12.1949) בקרית טבעון. מילדותו היה ילד ער, שמח וחברותי. הוא למד בבית-הספר היסודי "רימונים" ובמגמה ההומניסטית בבית-ספר התיכון על שם גרינברג, בקרית טבעון. היה חבר בתנועת "הנוער העובד" מנעוריו ועד לגיוסו לצה"ל. בילדותו אהב לאסוף חפצים כגון: בולים, סימני דרגות, אותות וסמלים של חטיבות צה"ל, ואמנם היו לו אוספים נדירים. יאיר אהב מאוד מוסיקה עכשווית ואוסף התקליטים שלו הכיל הרבה פזמונים מהארץ והעולם, שהיה יושב ומאזין להם שעות ארוכות. כמו כן היה יאיר חובב צילום, ומצלמתו לוותה אותו בכל דרכיו, בתנועה, בסיורים ובטיולים הרבים. בעזבונו נמצאו מאות תמונות ושקופיות מכל תקופות חייו, מסודרות להפליא באלבומים ובמחסניות. יאיר היה נער מסודר להפליא, הפתקים והיומנים שלו מימי לימודיו בבית-הספר נשמרו אצלו בסדר כרונולוגי ולפי נושאים. הייתה לו אהבה מיוחדת לידיעת הארץ, והיה מן היחידים מבין חבריו שלא החסיר אף טיול או סיור, שאורגן על ידי התנועה. כך הכיר כל ואדי וזכר כל שביל שעבר במסעותיו הרבים. יאיר היה מצטרף תכופות אל אביו באירועים הצבאיים שבהם אפשר היה לשתף את בני המשפחה (כגון מצעדים צבאיים, מסדרי ענידת כנפיים, סיום קורסי קצינים, וכדומה), והתמצא היטב בכל הכרוך בכך. מורו בבית הספר התיכון העיד כי יאיר לא למד בצורה המקובלת, כלאמר רק לפני מבחן ולמען הציון, אלא עיניו בלימוד היה אמיתי. יאיר הרבה לקרא ספרים בעיקר בהקשרים הסטורים והכיר את הקשרים ההיסטוריים-אנושיים בין העמים והאזשים השונים. הוא הרבה להתעניין בתחום הפוליטי והמפלגתי של המדינה. בגיל צעיר למדי כבר קבע את דעותיו הפוליטיות והשתתף בויכוחים, שהיו חלק מההווי בארוחות המשפחתיות. עקב התענינותו הרבה בכל הנעשה בארץ בשטח החברתי, כלכלי ופוליטי היה יאיר לבעל ידע ודעה מבוססת. מטבעו נער שקט היה, ודבריו נאמרו תמיד בישוב הדעת, לא היה עקשן ואפשר היה לשכנעו

בדברי הגיון. נעים היה להמצא בחברתו וחבריו אהבו אותו, כי לא נטר איבה לאיש ולא שמר בליבו כעס או רוגז. הוא היה טוב לב ואהב לעזור לחבריו, לחברתו מירה ולהוריו, ותמיד סייע בתיקונים בבית. חודשים אחדים לפני גיוסו לצה"ל עזב יאיר את הגרעין שהיה חבר בו, ועם חבריו יצא לכל מחנות הקיץ, ולימי עבודה במשקים. בשיחות עם חברים הסביר יאיר את סיבת עזיבתו: "גדלתי יחד אתכם בטבעון ולא חסר לי מאומה. אם אצא אתכם לצבא, לנח"ל, אמשיך להיות באותה חממה במסגרת הצבא, אך ברצוני להכיר את ישראל האחרת, את ישראל השנייה ולכן החלטתי לעזוב את הגרעין". יאיר גויס לצה"ל באוגוסט 1968 והתייצב למבחני קורס טיס, אולם בגלל ליקוי בעינו נפל מהקורס. הוא התנדב לחיל הצנחנים ולא היה גבול לאושרו. אולם בשעת ריצה באימונים נקרע שריר רגלו והוא נאלץ להפסיק את האימונים ולהמתין למחזור טירוני הצנחנים הבא. מכיון שלא רצה להתלונן, ובלי לדבר על עייפות ומאמץ פיזי. להיפך, לאחר גיוסו התחשל גופו והוא רצה להגיע למעמד לא בזכות אבות, כי אם בזכות עצמו. יאיר לא רצה שידעו בצבא שהוא בנו של קצין בכיר, ולא התהדר בכך. הוא אהב מאוד את משפחתו ואת ביתו. בשעה שאביו חלה ואושפז בבית החולים בשנת 1970, הרבה יאיר לבקרו וביקוריו היו מקור עידוד ושמחה לאביו, ותמיכה ועזרה לאימו.

ביום ל' באב תש"ל (1.9.1970) נפל יאיר בפעולה מבצעית לביעור בסיסי מחבלים בדרום לבנון, והובא למנוחות עולמים בבית הקברות הצבאי בחיפה. לאחר נפילתו הוציאו ההורים ספר הנושא את שמו "יאיר", הכולל את מכתביו ושיחות חברים עליו. בשנת 1970-1971 נתנו מלגות לימודים על שמו לשני סטודנטים מחוסרי אמצעים, מתרומתו של מר אלישר. מאוחר יותר נקבעה פינת זיכרון באולם ההרצאות של בית הספר התיכון של שם גריברג בקרית טבעון לזכר שלושה מבוגרי בית הספר שנפלו במלחמת ששת הימים ולאחריה, ויאיר היה אחד מהם.

יהי זכרו ברוך

"אמר אלוהים קמו
נקלו האדם קמו
כי לא רואו קאת אלוהיו.

עצם עם נק את עינו
נשקו אלוהים על פניו
ויטלו אולי רוחם שאין..."

סמל פנט יאיר

בן פסיה ויחזקאל
נולד בקרית טבעון
ו' בטבת תש"י 26.12.1949
תאריך גיוס: אוגוסט, 1968
נפל בפעולה מבצעית בדרום לבנון
ל' באב תש"ל, 1.9.1970
שרת בחטיבת גולני
יחידה: גדוד 17
מקום נפילה: לבנון
נקבר בחיפה
אזור: א, חלקה: 10, שורה: 9, קבר: 04

חומר נוסף בתיק חוס מס' 175

